

ÁGH ISTVÁN

Arcok egymásban

*Fölsejlik az a valahai óra,
mint az évek szféráin áttűnő fény,
s mintha megfáradt ábrázatom tükrén
fiatal képem is kirajzolódna
a ráncaimra hűlt borotvahabból,
amíg sávokban nyesem a borostát,
miként alakját kibontja a szobrász,
visszaválok a pontos mozdulattól,*

*mellyel a kéz egyazon dolgot végez,
egyszerre itt, s ott a kollégiumban
tapad az ősz fejemre szárnyaló haj,
s minden a másik ellentétéképpen,
az elképesztő aszimmetriában
élég lenne egy vércsepp, hogy az arcom
viszkető rándulása vérbe fagyjon,
mikor a penge fölsérti az állam,*

*mert nem csupán órák együtthatása,
miközben megrendít a korkülönbség,
előhívna valamely régi fénykép,
hogy megláthassam, kiből mivé váltam,
hiába pirkadt markomban a vérfolt,
én azt csak ujjaim nyomának véltem,
pedig e jelben szörnyűséges kézzel
tenyerelt rám és vájt belém a téboly,*

*majd megtudhattam, egy hullajelőltnek
vagyok saját borbélyja, mosdatója,
de még úgy tettem, olyan megszokottan,
mint aki sorsát nem látja előre,
sőt érthetetlen jókedvvel múlatja*

*perceit, dúdol, mosolyog, grimaszt vág,
tán abban bíztam, végleg abbahagyták
a fegyverek, s már ép bőrrel megúsztam,*

*úgy indultam a tankok közelébe,
akár innen a kádba nemsokára,
de ki volnék, ha tükrömből kiválva,
akkor éppen egy másik útra lépek,
mintsem megszüljem magam másodszorra,
s akit testem a testemből kiküzdött,
azt éljem most az akkori csütörtök
óta, és mégis eleitől fogva.*

Városod, nélkülünk

*Mintha már az út sem lenne az a régi,
pedig ugyanoda tart a Duna mentén,
s meredekbe fordul épp a házzal szemben,
elhullott nyaraink rácsos kapujánál,
ahova csak látszat hazaérkezésünk,
ha egy pillanatra fölfénylik a kerti
saját ültetésű mályvád virágsátra,
s a szomszéd kutyája hasal hűvösében,
nyilvánvaló, miért változott meg bennünk,
ami rajtunk kívül most is változatlan.*

*Kettős keresztúton haladunk keresztül,
s támad annyi egymást keresztező kérdés,
melyre csupán szívünk képes válaszolni
titokzatos mélye szomorúságával,
mégis csak egy kutya, közös udvar őre
miatt nem merünk a szülőházba menni,
s akik vad ebükkel űztek ki a jussból,
s titokban a kapuzárat lecserélték,
nem szolgálnak elég okkal, hogy a mályva*

úrbe közvetítse nyarunk költeményét,
ezt a képtelen nagy sérelmet és szégyent.

*Mi a házhoz való hűség megszegése
miatt élethosszig tartó kényszerpályán
keringünk, kitörvén bölcsőnk búvköréből
be a mindenségbe, otthonok során át
újabb vonzerő köt, s közben visszahúz az
elhagyott csillagok óriás hiánya,
egyikből a másik látótávolságban
nézzük a nélkülünk folyó idő képét,
bízván, mintha még a múltunk tája volna,
pedig az a sok-sok emlékeztető már
nem más, mint egy halál utáni csendélet.*

